Szentmártoni János

Szilveszter szelleme

Virágzik egy félsikoly,
kertem kövein áttört:
síron túli havazásból
karácsony tavaszába
nyílt üzenet.
Csak a szarkák zörögnek,
leverve csend faláról mindent:
elkószált alumíniumbögrét,
öngyilkos cserepet.
Az udvart ördögszőr borítja:
mintha tövig földbe szúrt
partvisok sörtéi
a haldokló fű helyett.
Köd ül kerítésbeton
szétdobált stonhenge-e fölé,
cigarettám lidérce
parázslik benne.
Jó nézni innen a várost:
mintha máris elfeledne.
Lepukkant környék,
ahol lakom,
s ha *kinézek az ablakon*:
utcánkban alkoholista
nő bolyong:
kapuját nem lelő,
ronccsá lett idegen.
Szomszéd kutyája
lábtörlőn szuszog –
ködöm ablakából
őt is figyelem.
Távolban a trombiták
már el-eltévednek:

SZENTMÁRTONI JÁNOS (1975) költő, író, a Magyar Írószövetség elnöke.

estére hangolnak
alkalmi zenészek
– részeg kurjantásaik
majd fölénk ágaskodnak,
s tomboló jókedvük csúcsán
kialszanak a fények.
De addig is,
elszurkálgatom én itt a keddet,
mint karmester a levegő bolyhát,
s kipörögnek elém a szárítókötélen
életem tüzéből kimentett kották.
Lepukkant környék,
ahol élek,
de a vers itt is megterem.
Kihűlt kalandok
szenéből élesztgetem.
Vagy esténként
pohárba töltögeti nekem az emlék,
mintha volna még italom.
Vagy dudorászom csak halkan:
magamnak játék –
vagy egy kóborló kölyöknek
itt hagyom.
Jó nézni innen a várost,
amihez semmi közöm nincsen.
Nem bíznám rá az álmaim,
sem levetett ingem.
Pedig mennyit ácsingóztam,
hogy belessek rá, meghódítsam,
s térdre kényszerítsem.
De csak az én térdem törött,
az én tüdőm fogyott,
az én verseim pattantak
vissza róla: ninivei koldusok.
Mégis: mért, hogy mégsem
alkuszik bennem az,
aki egykor útra kelt,
temetőbogár-múlton is átallépve
teli torokból énekelt!
Most is még úgy néz,
mint akit nem égetett pompeji láz,
sem karthágói só,
mint akiben nem pergett szét,
kihajt a szó!

Mindent magának követel
s nem érdekli az sem,
ha őrültséget követ el.
Kettétört árbochoz lapúl,
ha szirének hangja dúl.
Végül bedarálja a tenger,
újra és újra,
rögeszmés bolondot.
Irigylem érte mégis.
Mert én csupán szorongok.
Napról napra fal föl az idő,
a verstelen sötét.
Kihűl a szívem,
mint félrehúzott,
sparhelten felejtett életek.
De mikor én már
mindent föladnék –
ő vesz még egy bérletet.

Mögöttem a vonat
kanyar köszörűjén felsikolt.
Visszazörgik
a szarkák, ablakok.
Cserép csend hull.
Szárítókötélen pörgő kották.
Az ember áll, csak áll
ebben a ködben – és ámul.
A Gellérthegy szoknyaráncai
kisimulnak,
az emberek gyűlnek, félnek,
tékozolnak.
S én a folyó túloldalán még mindig
flakonokat rugdosok.
Gyerek: lukas zsebébe gyűrt
ökleitől aprópénz csörög
téli köveken.
S én ilyenkor már nem kérdem:
mi legyen.
Ne húzzatok, jó halottaim, föld alá,
magatokhoz ne húzzatok!
Elengedni én is megtanultam –
hát ne gomboljatok
zörgő csontjaitokra
szétfoszló ruhának!

Eresszetek a mélyből,
hadd éljek kicsit a mának!
Kert kövén áttört sikolyotokból
virágozzon elő az ének!
Engedjetek játszani!
Tárgyakkal babrálni,
fütyörészni semmiséget.

Utóirat

Temetőből jövet írtam ezt.
Barátságtalan, rossz idő volt.
Üres, mint a hó hiányától
duzzadó-roskadó égbolt.
De engem melegített
verssorok venyigéje.
Figyeltem, ég-e.
Az ajándék ihlet
huzatának enged-e.
Nem kísért az úton más,
ó, csak Te, jó Herceg:
szilveszter szelleme.

2013. december 31.

Utolsó vacsora (olaj, 2006)